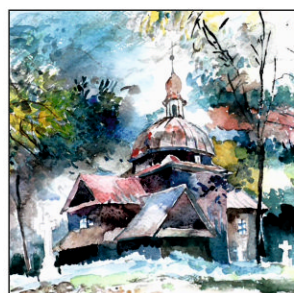
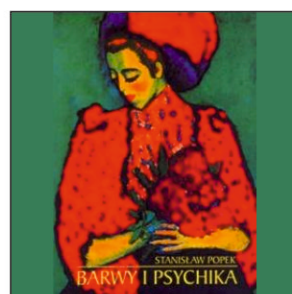
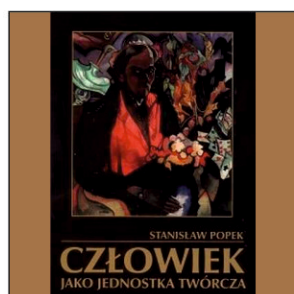


NAJLEPSI Z NAJLEPSZYCH



PRZEDSTAWIAMY PROFESORA STANISŁAWA POPKA



PRZEDSTAWIAMY:

PROFESOR STANISŁAW POPEK

REDAKCJA: JANUSZ MOOS

REDAKCJA TECHNICZNA: DOROTA CERAN I JOANNA CYRAŃSKA

PROJEKT OKŁADKI: KRYSZYNA JANKOWSKA

© ŁÓDZKIE CENTRUM DOSKONALENIA NAUCZYCIELI
I KSZTAŁCENIA PRAKTYCZNEGO 2021

WYDAWNICTWO I PRACOWNIA POLIGRAFICZNA
ŁÓDZKIEGO CENTRUM DOSKONALENIA NAUCZYCIELI
I KSZTAŁCENIA PRAKTYCZNEGO
90-142 ŁÓDŹ, UL. KOPCIŃSKIEGO 29
TEL. (42) 678 33 78, FAX. (42) 678 07 98
e-mail: kontakt@lcdnikp.elodz.edu.pl
www.wckp.lodz.pl

WSTĘP

Takich ludzi, jak profesor doktor habilitowany Stanisław Popek jest niewielu. Jeden człowiek jest wybitnym uczonym – psychologiem, pedagogiem, jest edukatorem, jest malarzem, jest poetą, jest prozaikiem – autorem powieści i opowiadań. Jeden człowiek potrafi w sposób doskonały wykonywać czynności wynikające z istoty tych różnych profesji! Ta doskonałość została dostrzeżona przez Kapitułę Konkursów Innowacyjnych Łódzkiego Centrum Doskonalenia Nauczycieli i Kształcenia Praktycznego. Profesora Stanisława Popka nagrodzono najwyższym trofeum ruchu postępu pedagogicznego - statuetką Skrzydła Wyobraźni, a ponadto tytułami honorowymi, takimi jak: Afirmator Ruchu Innowacyjnego w Edukacji, Mistrz Pedagogii, Ambasador Innowacyjnych Idei i Praktyk Pedagogicznych, Lider w Edukacji.

Znamy twórczość profesora Stanisława Popka, wielokrotnie ją podziwialiśmy. Niektóre z jego prac naukowych są unikatami badawczymi i edukacyjnymi, informują o autorstwie nowego modelu, nowego spojrzenia na określone procesy. Jego twórczość artystyczna to przepiękne akwarele, między innymi z okolic Polanicy, z Ziemi Kłodzkiej, to cudownie przedstawione wiejskie domy czy kościoły. Te akwarele, prezentowane w wydanym niedawno albumie, stanowią o znakomitości profesora Stanisława Popka jako artysty. Dodajmy w tym miejscu, że wspaniałymi artystami są również jego najbliżsi: żona Róża, autorka wielu akwarel przedstawiających kwiaty, również zamieszczonych we wspomnianym albumie oraz syn Artur – psycholog i malarz o olbrzymim dorobku, profesor sztuk plastycznych w Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, który ma osiągnięcia w wymiarze krajowym i zagranicznym, między innymi prezentacje twórczości w USA.

Wiersze profesora Stanisława Popka są nie tylko piękne, ale też ważne z tego względu, że podejmują tematy znaczące dla człowieka: szukającego miłości, cierpiącego, rozpoczynającego życie dorosłe, sumującego jakieś etapy swojej działalności życiowej... Przepiękne wiersze, które stanowią o doskonałości twórczej – emocjonalnej i intelektualnej – ich autora. Warto sięgnąć także po prozę profesora Stanisława Popka. Jego opowiadania czyta się jednym tchem! Profesor Stanisław Popek jest doskonałym psychologiem i... doskonałym rozmówcą. Przeprowadziłem z nim setki rozmów, każda to uczenie się od

niego życia. Co ważne - profesor potrafi mówić o sobie, o swoich przemyśleniach i doświadczeniach, ale również o innych. Słuchałem jego laudacji dotyczącej nadania tytułu doktora honoris causa prof. Bogusławowi Śliwskiemu przez Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Była to doskonała, przepięknie opracowana i przepięknie przekazana laudacja. Z wielką przyjemnością, z wielkim oddaniem szacunku dla twórczości profesora Stanisława Popka publikujemy ten materiał w cyklu „Najlepsi z najlepszych”.

Janusz Moos

*dyrektor Łódzkiego Centrum Doskonalenia Nauczycieli
i Kształcenia Praktycznego*



Przedstawiamy ...

Profesor Stanisław Popek

„Dyscyplina sztuki wymaga wolności”.

Stanisław Jerzy Lec

Bieg zawodowego życia – profesor Stanisław Popek o sobie

Zbliżam się do kresu wędrówki życia, dlatego fakt ten ułatwia spojrzenie wstecz i próbę oceny niektórych dokonań, osiągnięć i porażek. Urodziłem się 20 lutego 1936 roku we wsi Korytyna na Zamojszczyźnie, obecnie powiat hrubieszowski. Moi rodzice Bronisława z domu Jędruszczak i Władysław byli rolnikami. Okres dzieciństwa przypadł na lata trudne, na czasy wojny i okupacji, na udział ojca w wojnie, a następnie pobyt w hitlerowskiej niewoli (1939-1941). Poziom edukacji w klasach szkoły podstawowej był wręcz fatalny. Do klasy pierwszej nie chodziłem w ogóle, a przez następne lata (klasy II-VI) byłem uczony przez nauczycieli bez pełnego wykształcenia średniego. Do klasy VI włącznie nikt nie sprawdzał nam zeszytów do języka polskiego, więc pisałem tak, jak się mówiło. Uratowało mnie zamiłowanie do książek, gdyż poprawną pisownię przyswajałem sobie z zapamiętanych tekstów, a także z tradycji głośnego czytania książek przez rodziców i starsze rodzeństwo.

Gdy miałem sześć lat, zaczęła się pacyfikacja Zamojszczyzny. Na pierwszy ogień poszła nasza wioska. Spłonęła niemal w całości, a w tym księgozbiór moich dziadków. Ocalały tylko „Popioły” Żeromskiego i dzięki temu uczyłem się czytać z tej właśnie książki, gdyż elementarz Falskiego także spłonął. Podczas pacyfikacji rozstrzelano wielu młodych mężczyzn, wśród nich mojego dwudziestodwuletniego wujka Wicka. Zaraz po tym zmarła moja najstarsza siostra, w wieku 14, lat na zapalenie opon mózgowych.

W szkole stosowano kary cielesne za byle drobne przewinienia: klęczenie na nasionach gryki i tak zwane łapy, czyli bicie twardym kijem w otwartą dłoń. Najdotkliwiej były karane próby konkurowania z synem kierownika szkoły,

uczniów mojej klasy. Pewnego razu, gdy byłem w klasie VI, nauczycielka zadała nam opracowanie losów wybranego bohatera z czasów minionej wojny. Napisałem to zadanie wierszem. Nauczycielka – żona kierownika szkoły – posądziła mnie o ściągnięcie tego wiersza z jakiejś książki. Zapytałem więc „z kogo to ściągnałem zdaniem Pani?”. Reakcja była dość histeryczna: trzaśnięcie drzwiami i wezwanie kierownika szkoły do wymierzenia kary bezczelnemu uczniowi. Kara jaką poniosłem była dotkliwa, bo prócz klęczenia w kącie na ziarnach gryki obniżono mi sprawowanie do oceny dobrej, mimo że ja byłem autorem napisanego wiersza. Tak zaczęła się moja przygoda z literaturą.

Do klasy VII uczęszczałem już do innej, tak zwanej zbiorczej szkoły. Pracowali tam młodzi nauczyciele po liceum pedagogicznym w Chełmie, których wówczas, a także i dzisiaj, mogę określić jako pełnych pasji, dobrze przygotowanych do zawodu. W ten sposób szybko uzupełniłem wiedzę, głównie z przedmiotów humanistycznych i matematyki. Egzamin wstępny do liceum pedagogicznego w Zamościu zdałem bez trudu. W klasach I i II liceum byłem uczniem średnim, natomiast w klasach III i IV mieściłem się w pierwszej dziesiątce, a nawet piątce w całej szkole. Rankingi takie przeprowadzano dwa razy do roku.

Czas pobytu w tej szkole, gdzie większość nauczycieli pochodziła z Kresów Wschodnich (Lwów, Stanisławów, Drohobycz), wykorzystałem aktywnie i pracowicie. Czytałem bardzo dużo, szczególnie książek historycznych, byłem przewodniczącym koła historycznego, a Pani Profesor Pniewska, wykształcona w okresie międzywojennym na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie, nie szczędziła swojego czasu i wiedzy (była osobą samotną). Przez trzy pierwsze lata nauki mieszkaliśmy z kolegami na stancjach, gdyż uważano mnie za syna „kułaka” - mieliśmy ponad 6 hektarów ziemi ornej, a ojciec nie chciał wstąpić do spółdzielni produkcyjnej, tak zwanego kołchozu.

Tuż przed maturą zostałem zaproszony do gabinetu dyrektora szkoły, którym był mgr Henryk Roguski, gdzie przekazano mi decyzję Rady Pedagogicznej o skierowaniu na studia historyczne w Leningradzie w ZSRR. Trzeba było

tylko mieć na to zgodę mojego ojca. Pojechałem więc do domu po taką zgodę na piśmie. Tata bardzo się wzburzył. „Jak pojedziesz na te studia do Rosji, to żeby twoja noga nie przekroczyła progu rodzinnego domu!”. Zgody nie dostałem. Miejsce przeznaczone dla szkoły przez kuratorium oświaty przepadło, a ja mocno podpadłem, tym bardziej, że w tym czasie mój wuj odbywał karę pozbawienia wolności w zamojskim więzieniu „za dowództwo oddziału AK” i zwalczanie band UPA. Dyrektor szkoły, bardzo życzliwie do mnie i mojego ojca nastawiony, znalazł mi miejsce pracy na drugim krańcu województwa, w Leśnej Podlaskiej na Podlasiu. Tam podjąłem pracę w Szkole Ćwiczeń Liceum Pedagogicznego jako nauczyciel rysunku (dawna nazwa przedmiotów: wychowanie plastyczne i wychowanie muzyczne), byłem bowiem uzdolniony w tym kierunku, a także dość dobrze grałem na skrzypcach (patrz „Dwunaste skrzypce”).

Z pracy i całego pobytu byłem zadowolony. Szczególnie dobrze wypadłem podczas wizytacji szkoły. Zostałem wyróżniony przez wizytatorów z Kuratorium Oświaty w Lublinie. Zaproponowano mi dwuletnie stypendium na odbycie studiów w Studium Nauczycielskim w Katowicach na kierunku rysunek, prace ręczne. Podjąłem te studia i ukończyłem je w 1958 roku z wyróżnieniem. Z perspektywy czasu mogę stwierdzić, że poziom nauczania w Studium był bardzo wysoki, szczególnie w zakresie psychologii (dr Olchawa), a także rysunku, malarstwa i metodyki nauczania tych przedmiotów (Tokarski, Grabowski), intrologistyki (Czyżycki), obróbki metali i tworzyw sztucznych (Lewandowski). Wysokie wymagania powodowały bardzo duży odsiew, dlatego z rocznika liczącego na początku 50 osób, w terminie naukę ukończyło nas jedynie 17. Najbardziej zafascynowały mnie psychologia i metodyka nauczania plastyki, traktowanej jako ambasador sztuki, a więc zupełnie inaczej niż wcześniejszy rysunek, uważany za rodzaj rzemieślniczej sprawności.

Po tych dwuletnich studiach wróciłem do Liceum Pedagogicznego i Szkoły Ćwiczeń w Leśnej Podlaskiej, a więc miejsca z tradycjami kształcenia nauczycieli na Podlasiu (w okresie międzywojennym było tam Seminarium Nauczycielskie). Wróciłem nie sam, lecz z Różą Kantorowicz, która od grudnia 1958 roku jest moją żoną i matką naszego syna Artura (ur. 1960), obecnie

profesora zwyczajnego w zakresie sztuki pięknej, zatrudnionego na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Pracowaliśmy tam jedynie rok, bo po tym czasie przeniesiono nas do Zamościa, w celu prowadzenia eksperymentu programowego w zakresie plastyki i wychowania estetycznego. Wzmiankowany trzyletni eksperyment zakończył się opracowaniem przez nas - Różę i Stanisława - nowego programu wychowania plastycznego, a w następnych latach podręczników metodyki plastyki („Metodyka zajęć plastycznych w klasach początkowych”, 1984, 1989; „Metodyka plastyki w klasach IV-VIII”, 1989) oraz monografii opartej na dziesięcioletnich badaniach empirycznych: „Analiza psychologiczna twórczości plastycznej dzieci i młodzieży” (1978, 1983)). Praca w Zamościu to lata 1959-1967: w Szkole Podstawowej nr 1 (1959-1963) i Liceum Pedagogicznym (1963-1967). Równocześnie po udanym eksperymencie i opracowaniu założeń nowatorskiego programu wychowania plastycznego (1963) zostałem powołany przez Kuratorium Oświaty w Lublinie na kierownika Sekcji Wojewódzkiej w zakresie plastyki i wychowania technicznego (1963-1973). W roku 1973 obroniłem rozprawę doktorską z psychologii pod tytułem „Analiza psychologiczna zjawiska kryzysu twórczości plastycznej dzieci i młodzieży” (promotor prof. dr hab. Jerzy Reutt). Rozprawa ta uzyskała drugą nagrodę w dziedzinie nauk o wychowaniu w Poznaniu (pierwszej nagrody nie przyznano).

W 1973 roku podjąłem pracę w Instytucie Psychologii UMCS, gdzie pracowałem nieprzerwanie do 2018 roku. W międzyczasie studiowałem zaocznie historię sztuki, ale w wyniku zabrania mi prawa do urlopów w czasie zajęć musiałem z tych studiów zrezygnować i dlatego związałem się na dobre z psychologią. To było szczęśliwe dla mnie posunięcie. W latach 1979-1982, czyli po habilitacji (1979), powierzono mi funkcję prodziekana Wydziału Pedagogiki i Psychologii UMCS w Lublinie. Dziekanem - jeszcze z nominacji rektorskiej - był prof. dr hab. Karol Poznański, z którym do dnia dzisiejszego jesteśmy zaprzyjaźnieni. Praca pod jego kierunkiem była dla mnie znakomitą szkołą nie tylko kierowania taką instytucją, jaką jest Wydział na Uczelni, ale także postępowania w stosunku do bardzo zróżnicowanej społeczności pracowników i studentów. Karol Poznański mówił zawsze: „ludzie są różni, trzeba ich przetrzymać nerwowo i nie dać się sprowokować”. Ta sentencja

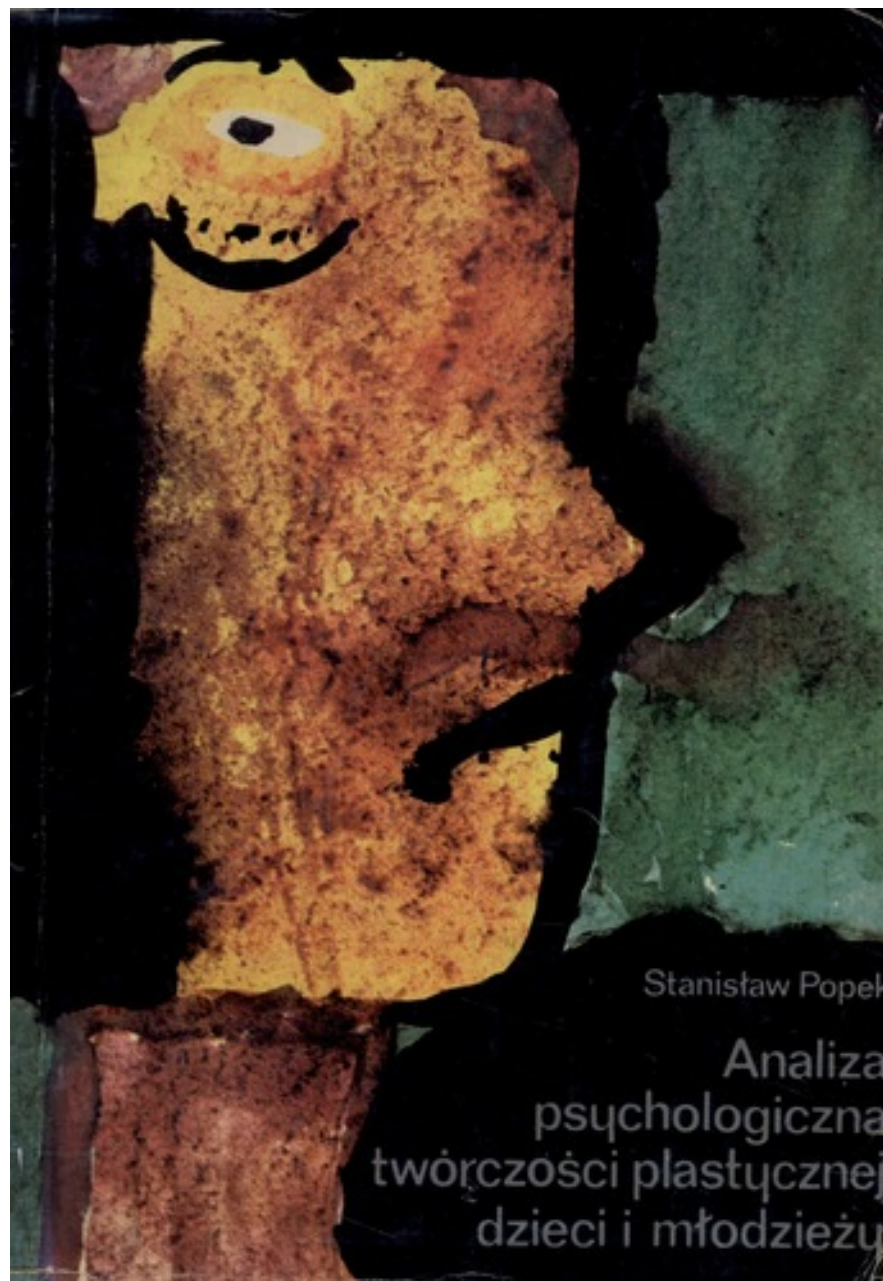
przydała mi się na wiele lat, gdyż przyszło mi kierować różnymi zespołami przez 26 lat (3 kadencje dziekańskie, 1 kadencja kierowania Instytutem Psychologii, 1 kadencja prodziekańska i 1 kadencja rektora w Wyższej Szkole Humanistycznej im J. Zamoyskiego w Zamościu).

Tak jak nadmieniałem, stopień doktora habilitowanego uzyskałem w 1979 roku, a od roku 1980 do 2020 prowadziłem seminarium doktoranckie (do 2010 roku społecznie, a przez następne 10 lat w ramach zajęć dydaktycznych wliczanych do pensum) i przez ten czas byłem promotorem 28 przewodów doktorskich. Kandydaci seminarium wywodzili się z terenu niemal całej Polski, co oznaczało, że pochodzili oni z różnych środowisk naukowych psychologiczno-pedagogicznych w kraju. Większość rozpraw po zmianach formalnych i niekiedy merytorycznych została wydana w formie książkowej. Problematyka tych prac dotyczyła zdolności i uzdolnień człowieka, a także zjawiska twórczości. Wiele prac badawczych stało się okazją do badania jakości Kwestionariusza Twórczego Zachowania (Kwestionariusz KANH) mojego autorstwa, w tym jego wartości psychometrycznych. W ten sposób stworzyłem wartościowe i oryginalne narzędzie badawcze do pomiaru postawy twórczej. Narzędzie miało kilka wydań, a także dodruków. Badania były prowadzone nie tylko w Polsce, ale i w ośrodkach naukowych takich krajów jak: Wielka Brytania, Francja, Niemcy, Chiny, co przyczyniło się do wydania podręcznika w nakładzie 10 tysięcy egzemplarzy.

Inną pracą naukową, która stała się wartością dla Wydziału Pedagogiki i Psychologii UMCS, a także popularyzacją jego rangi, było utworzenie i powołanie przez Senat UMCS rocznika naukowego „Annales, Sekcja J”, którego redaktorem byłem przez okres dwudziestu lat (1987-2007). Przez trzydzieści lat (1980-2010) byłem kierownikiem utworzonego przeze mnie Zakładu Psychologii Ogólnej w Instytucie Psychologii UMCS w Lublinie. Pracując przez 45 lat w tymże Instytucie (1973-2018) prowadziłem wykłady i inne zajęcia z zakresu psychologii ogólnej (Wstęp do psychologii, Procesy poznawcze, Emocje i motywacje, a także Psychologię osobowości). Prócz tego byłem promotorem ponad 950 prac magisterskich na kierunkach: psychologii, pedagogiki i wychowania plastycznego. Przez okres dziewięciu lat byłem dziekanem Wydziału Pedagogiki i Psychologii UMCS i w tym okresie

przyczyniłem się do ukształtowania jego struktury organizacyjnej, dydaktycznej i naukowej (od lat 80-tych Wydział posiada pełne prawa akademickie, również dzięki moim osobistym staraniom).

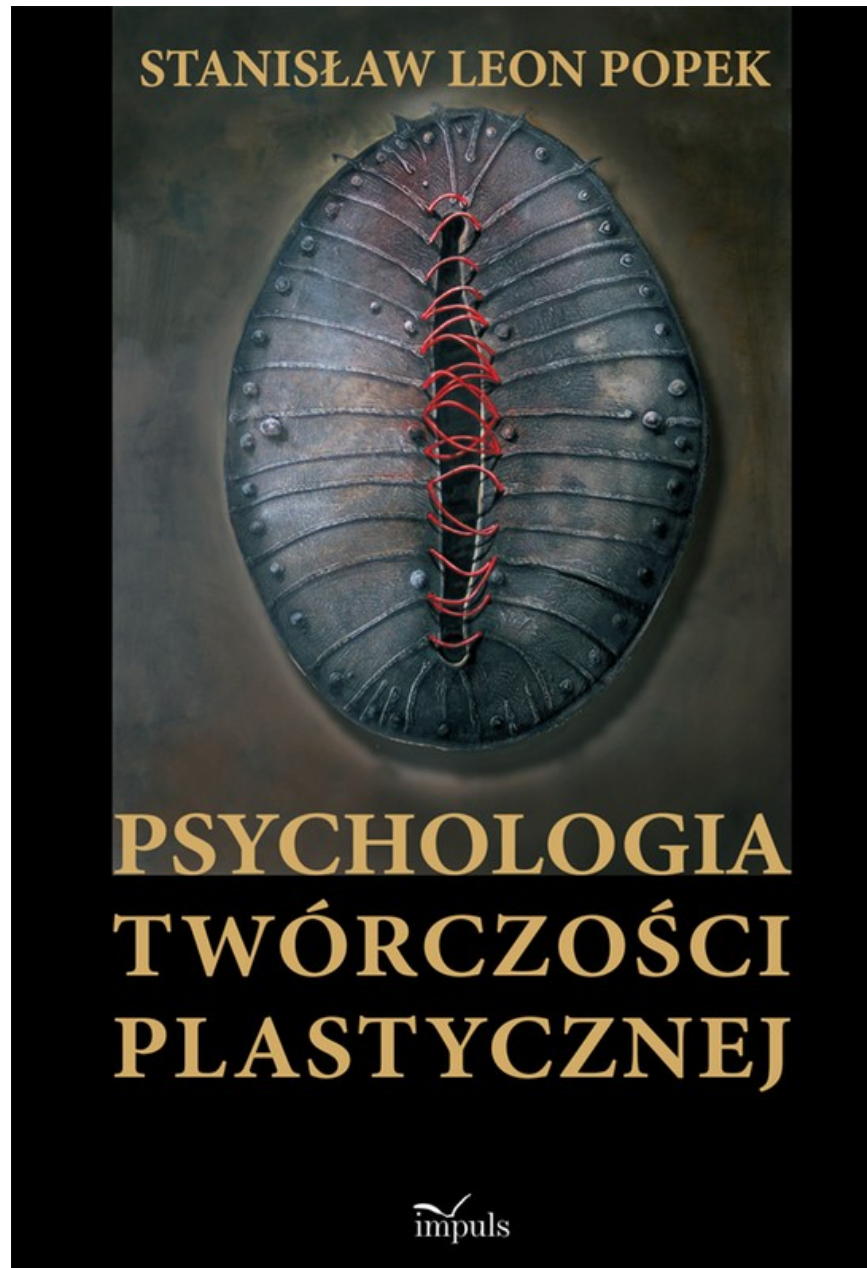
Od czasu wczesnej młodości zajmowałem się profesjonalnie trzema dziedzinami twórczości: psychologią, literaturą (od 1987 roku jestem członkiem Związku Literatów Polskich) i malarstwem (byłem twórcą i przez 12 lat prezesem Stowarzyszenia Nauczycieli Plastyków oraz członkiem-założycielem Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych).



Charakterystyka dorobku naukowego

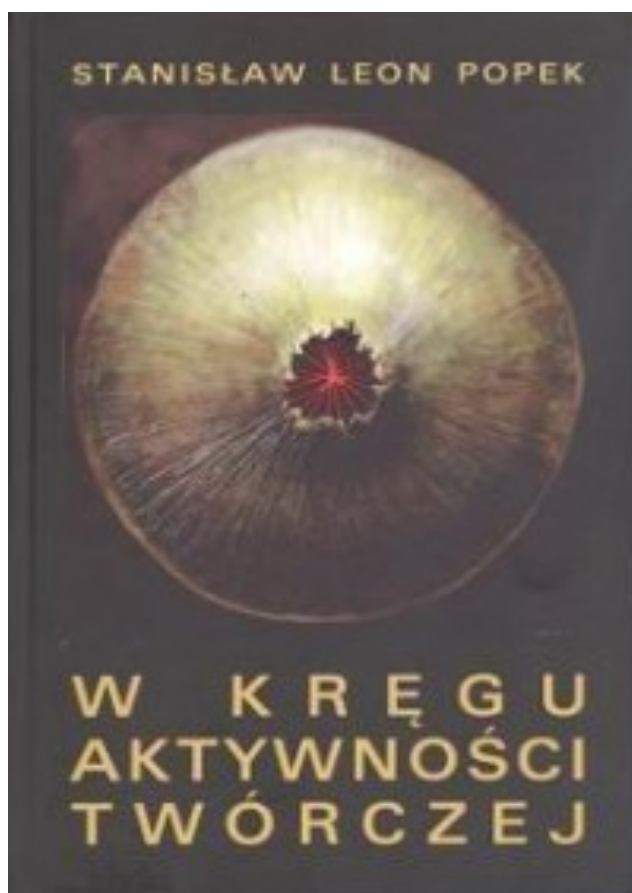
1. Specjalności:
 - Psychologia ogólna
 - Psychologia twórczości
 - Psychodydaktyka
2. Problematyka podejmowanych studiów i badań empirycznych:
 - Opracowanie i weryfikacja empiryczna założeń teoretycznych zdolności i twórczości człowieka (opartych na holistycznym i interakcyjnym modelu osobowości).
 - Teorie twórczości i funkcje twórczości w rozwoju człowieka.
 - Dynamika rozwoju treści i formy twórczości plastycznej dzieci, młodzieży i dorosłych twórców.
 - Teorie osobowości twórczej: postawa twórcza, teorie zdolności i uzdolnień specjalnych – metody pomiaru.
 - Systemowe ujęcie psychiki ludzkiej: interakcyjne modele psychiki, typologia i różnice indywidualne postaw twórczych.
 - Teorie percepcji, ekspresji i projekcji zjawisk barwnych. Badania nad związkiem światła i barwy a emocjonalnością człowieka. Zjawisko projekcji barw a emocjonalności.
 - Wpływ funkcji poznawczych, emocjonalnych i motywacyjnych na proces nauczania i uczenia się.
 - Zagadnienia intuicji, konformizmu i nonkonformizmu jako wymiaru osobowości.
3. Ilościowe zestawienie publikacji naukowych i dzieł artystycznych:
 - monografie naukowe – 7,
 - podręczniki – 7,
 - książki literackie – 20,
 - wystawy indywidualne dzieł plastycznych (krajowe i zagraniczne) – 53,
 - pozycje zwarte pod redakcją naukową – 27,
 - redakcja naukowa czasopism – 25 (w tym roczników Annales, Sekcja J),
 - rozprawy naukowe i prace badawcze – 108,

- artykuły popularno-naukowe – 82,
- wprowadzenia, wstępy, recenzje -72,
- inne: utwory literackie publikowane w pozycjach zwartych i pozycjach literackich - ponad 300.



Znaczące monografie naukowe

1. „Analiza psychologiczna twórczości plastycznej dzieci i młodzieży”, WSiP, Warszawa 1978, 1985, ss. 156 + XXIV.
2. „Rozwój twórczości plastycznej dzieci i młodzieży”, UMCS, Lublin 1979. ss. 242. Praca uzyskała I nagrodę „Poznańskie Koziołki” w dziedzinie nauk humanistycznych (1981).
3. „Kwestionariusz Twórczego Zachowania. KANH”, UMCS, Lublin 1990, 2000, 2008, 2010, ss. 92.
4. „Barwy i psychika. Percepcja. Ekspresja. Projekcja”, UMCS, Lublin 1999, 2003, 2008, 2012, ss. 294 + 59 ilustracji.
5. „Człowiek jako jednostka twórcza”, UMCS, Lublin 2001, 2003, ss. 224.
6. „Psychologia twórczości plastycznej”, Impuls, Kraków 2010, ss. 490 + 50 ilustracji.2. Praca uzyskała I nagrodę Lubelskiego Towarzystwa Naukowego, tzw. Nobel Lubelszczyzny (2011).
7. „W kręgu aktywności twórczej”, UMCS, Lublin, 2015 ss. 300.



Wybór prac pod redakcją naukową

1. „Metodyka zajęć plastycznych w klasach początkowych”, WSiP, Warszawa 1984, 1989, ss. 220.
2. „Metodyka plastyki w klasach IV-VIII”, WSiP, Warszawa 1989, ss. 232.
3. „Twórczość artystyczna w wychowaniu dzieci i młodzieży”, WSiP, Warszawa 1985, ss. 192 + XVI.
4. „Twórczość w procesie rozwoju i wychowania dzieci i młodzieży”, UMCS, Lublin 1982, ss. 150.
5. „Prawidłowe i zaburzone funkcjonowanie dzieci i młodzieży w procesie rozwoju i wychowania”, UMCS, Lublin 1983, ss. 102.
6. „Z badań nad różnicami indywidualnymi procesów nauczania i wychowania”, UMCS, Lublin 1984, ss. 140.
7. „Twórczość. Zdolności. Wychowanie”, IBPM, Warszawa 1988, ss. 145. (tom I).
8. „Twórczość. Zdolności. Wychowanie”, UMCS, Lublin 1989, ss. 347. (tom II).
9. „Wybrane zagadnienia kształcenia i wychowania dzieci i młodzieży”, UMCS, Lublin 1989, ss. 238.
10. „Teoretyczne problemy edukacji plastycznej”, PSEP, Warszawa 1989, ss. 172.
11. „Z badań nad zdolnościami i uzdolnieniami specjalnymi młodzieży”, UMCS, Lublin 1987, ss. 180.
12. „Aktywność twórcza dzieci i młodzieży”, WSiP, Warszawa 1988, s. 212.
13. „W kręgu teorii i praktyki edukacji plastycznej”, UMCS, Lublin 1995, ss. 220 + XX.

14. „Zdolności i uzdolnienia jako osobowościowe właściwości człowieka”, UMCS, Lublin 1996, ss. 220.
15. „U podstaw edukacji plastycznej”, UMCS, Lublin 2000, ss. 224 + 36 ilustracji.
16. „Twórczość w teorii i praktyce”, UMCS, Lublin 2004, ss. 390.
17. „Uczeń o zróżnicowanych zdolnościach i uzdolnieniach we współczesnej szkole”, WSHE, Zamość 2004, ss. 200 + 5 ilustracji.
18. „Nauczyciel. Zawód. Powołanie. Pasja”, UMCS, Lublin 2009, ss. 410.
19. „Psychologia twórczości. Nowe horyzonty”, UMCS, Lublin 2010, ss. 400.

Opracowania zwarte pod redakcją naukową

1. 20 roczników Annales, Sekcja J, (1987-2007)
2. 3 roczniki Collegium Artisticum (1992-1994)
3. 3 roczniki Zeszyty Wszechnicy Świętokrzyskiej (2000-2003)

Książki literackie

Poezja

1. „Wymiary czasu”, UMCS, Lublin 1994, ss.68.
2. „Ku brzegom Styksu”, UMCS, Lublin 1966, ss. 67.
3. „Wenus leżąca”, UMCS, Lublin 1996, ss. 100.
4. „Tryptyk z Michałem Aniołem”, UMCS, Lublin 1997, ss. 57.
5. „Ptakom błękitnym”, AWH, A. Dudek, Lublin 1999, ss. 64

6. „Odśłony Rzymkie”, ZLP, Lublin 200, ss. 16.
7. „Maski podróżne. Poematy”, ZLP, Lublin 2001, ss. 160.
8. „Srebrne ogrody”, ZLP, Lublin 2003, ss. 88.
9. „Poliptyk czasu – wybór poezji”, ZLP, Lublin 2006, ss. 294.
10. „Gardinile hipersensibile” (Nadwrażliwe ogrody), Performantica, Iasi 2009, ss. 184.
11. „Znaki zapytania”, IBIS, Warszawa 2012, ss. 57 + X.
12. „Arta – unica certitudine. Poezii alese”, Iasi, Performantica, 2012, ss. 320.
13. „W ogrodach Minerwy”, ZLP, Lublin 2014, ss. 164 + X.
14. „Kwiaty dla Afrodyty”, ZLP, Lublin 2015, ss. 135 + XVI.
15. „W cieniach mistrzów”, UMCS, Lublin 2016, ss. 130 + X
16. „Arta si meditatie”, Iasi, 2018, ss. 130.

Proza

1. „Sny z wieży milczenia. Opowiadania”, ZLP, Lublin 2008, ss. 152.
2. „Dwunaste skrzypce”, ZLP, Lublin 2011, ss. 211 + X.
3. „Oczy ikony”, ZLP, Lublin 2013, ss. 235 + X.
4. „Naznaczony Syberią”, Śląsk, Katowice 2015, ss. 58.
5. „Mroki pamięci”, Lublin 2017, ss. 270.

Prócz wymienionych pozycji książkowych utwory poetyckie S. L. Popka były publikowane w kilkudziesięciu publikacjach zwartych, czasopismach i almanachach literackich w języku polskim, flamandzkim, czeskim, rosyjskim, niemieckim i ukraińskim.

Kształcenie kadr naukowych

Promotor w przewodach doktorskich

Po uzyskaniu tytułu doktora habilitowanego:

Andrzej Białkowski, Barbara Gawda, Jerzy Kahlan, Zenon Koter, Grażyna Kwiatkowska, Roman Tarasiuk, Dorota Turska, Agnieszka Wayszenhoff, Renata Wiechnik, Jolanta Wilczyńska.

Po uzyskaniu tytułu profesora:

Ryszarda Ewa Bernacka, Maria Dubiel, Elżbieta Głowacka, Aleksandra Cmielnicka-Plaskota, Małgorzata Kopacz, Krystyna Kusiak, Małgorzata Kuśpit, Joanna Pośluszna, Anna Stawecka, Marta Taracha, Urszula Tomasiak, Agnieszka Wojciuk-Turek, Teresa Żołyńska-Głuszak, Katarzyna Kozicka, Kamila Kosiak.

łącznie 28 zakończonych przewodów doktorskich.

Ocena dorobku naukowego w przewodach habilitacyjnych i profesorskich – 12 recenzji

Ocena rozpraw doktorskich – 80 recenzji

Wychowankowie Zakładu Psychologii Ogólnej po przewodach habilitacyjnych i profesorskich:

prof. dr hab. Andrzej Sękowski, prof. dr hab. Barbara Gawda, dr hab. Cezary Domański, dr hab. Grażyna Kwiatkowska, dr hab. Dorota Turska, dr hab. Małgorzata Kuśpit.

Odznaczenia i nagrody

Odznaczenia państwowe:

1. Srebrny Krzyż Zasługi

(4.11.1971)

2. Złoty Krzyż Zasługi

(18.09.1974)

3. Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski

(19.09.1984)

Wyróżnienia:

1. Zasłużony Działacz Kultury (9.11.1967)

2. Złota Odznaka Związku Nauczycielstwa Polskiego (3.11.1970)

3. Medal Komisji Edukacji Narodowej (3.10.1973)

4. Medal 40-lecia Polski Ludowej (22.07.1984)

5. Honorowa Odznaka „Za zasługi dla Lubelszczyzny” (14.07.1984)

6. Odznaka „Za zasługi dla woj. chełmskiego” (11.10.1985)

7. Medal „Za zasługi dla postępu pedagogicznego” (27.09.1989)

8. Medal „W uznaniu zasług w rozwoju woj. lubelskiego” (1989)

9. Pamiątkowy medal na 670-lecie nadania praw miejskich Lublinowi (1987)

10. Dyplom Ministra Kultury i Sztuki w dziedzinie rozwoju literatury i sztuki (1997)

11. Wyróżnienie Marszałka Woj. Lubelskiego (1998)

12. Wyróżnienie za zasługi dla rozwoju UMCS

13. Złoty Wawrzyn Literacki (2010)
14. Mistrz Pedagogiki (2012)
15. Medal Prezydenta Miasta Lublina (za twórczość literacką, 2012)
16. Wyróżnienie Samorządu Woj. Lubelskiego (dyplom za szczególne zaangażowanie w rozwój nauk humanistycznych i upowszechnianie kultury i sztuki, 2013)
17. Wyróżnienie za twórczość naukową „Skrzydła wyobraźni” (2014)
18. Wyróżnienie naukowe (za twórczy rozwój nauki) - „Multiinnovator” (2015)
19. Zasłużony Kulturze „Gloria Artis” (brązowy, 2017)
20. Medal 700-lecia Lublina (2017)
21. Wyróżnienie naukowe (za pracę naukową ‘W kręgu aktywności twórczej’) „Homo Creator” (2017)

Nagrody ogólnokrajowe:

1. Nagroda Ministra Oświaty i Wychowania – 1972 stopnia pierwszego – indywidualna,
2. Nagroda Ministra Nauki – 1975 stopnia trzeciego - indywidualna,
3. Nagroda Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki – 1978 naukowa stopnia trzeciego – indywidualna,
4. Nagroda Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego – 1985 naukowa stopnia drugiego - zespołowa,
5. Nagroda Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego – 1980 naukowa trzeciego stopnia - indywidualna („Rozwój twórczości plastycznej dzieci i młodzieży”)
6. Nagroda Ministra Edukacji Narodowej – 1990 - indywidualna trzeciego stopnia

7. Nagroda Lubelskiego Towarzystwa Naukowego prof. E. Prosta

(Nobel Lubelszczyzny) – 2010

Wymienione nagrody były przyznawane za konkretne publikacje naukowe (książki).

Inne nagrody i wyróżnienia ogólnokrajowe:

1. „Rozwój twórczości plastycznej dzieci i młodzieży”. Rozprawa habilitacyjna.

„Złote Koziołki Poznańskie” - I nagroda w zakresie opracowań naukowych humanistycznych – 1981

2. „Psychologiczna analiza zjawiska kryzysów w twórczości plastycznej młodzieży” (rozprawa doktorska)

„Srebrne Koziołki Poznańskie” - II nagroda w zakresie opracowań naukowych humanistycznych – 1975

Nagrody za twórczość artystyczną:

1. Nagroda główna w konkursie literackim im. B. Leśmiana (1990)

2. Nagroda specjalna Burmistrza Nałęczowa za opowiadanie „Nieuleczalnie chory na altruizm” (2000)

3. Nagroda główna za tomik „Ptakom błękitnym” w konkursie poetyckim im. A. Kamieńskiej w Krasnymstawie (2000)

4. Nagroda miasta Lublina (za twórczość literacką, 1999)

5. Nagroda literacka w konkursie im. A. Kamieńskiej za tom poezji „Srebrne ogrody” (2004)

